

بیش از ۹۰ درصد خانواده‌ها شهریه رسمی و آزاد را ندارند، بدهند. ناگزیر از آنها شهریه یارانه‌ای گرفته می‌شود اما حتی همان مبلغ را هم ندارند بدهند. واقعیت این است که از نظر اقتصادی داشتن مرکزی مانند اینجا چندان به صرفه نیست!

کپ و گفت

کارگاه چرخ و نمایشگاه گردی ام که تمام می‌شود، سراغ مدیر مجموعه خانم هانیه علیزاده می‌روم و چند دقیقه‌ای با او به کپ و گفت می‌نشینم. جوان است و با انرژی و البته با تجربه.

● چند وقت است این مرکز راه انداخته‌اید؟

از سال ۹۱ با حدود ۶ نفر از مددجویان کار را شروع کردیم.

● الان چند نفر عضو دارید؟

۵۰ نفر.

● بقیه کجا رفتند؟ خوششان نیامد از مرکز؟

اتفاقا برعکس. بقیه به اندازه کافی مهارت کسب کردند و الان در یکی دو کارگاه تولید حمایتی که یک سطح بالاتر از اینجا است مشغول به فعالیت هستند.

● یعنی این بچه‌ها به حدی از مهارت می‌رسند که بتوانند کسب درآمد کنند؟
بله، حتما. البته نباید به اندازه افراد سالم از این بچه‌ها انتظار داشت اما در محدوده «هوش بهر» خودشان کارشان توجیه اقتصادی پیدا کرده است، یعنی دیگر سفارش می‌گیرند و کیفیت و حجم تولیدشان هم بیشتر است. در مشهد دو کارگاه تولید حمایتی داریم که این ۱۰ نفر هم در همان دو کارگاه مشغول شده‌اند.

● نمایشگاه را از چه سالی راه انداختید؟

از سال دوم فعالیت مرکز تصمیم به برپایی این نمایشگاه گرفتیم. ابتدا حجم آثار بچه‌ها خیلی کمتر بود و فقط برای اینکه بچه‌ها احساس مفید

بودن داشته باشند، تولیدات اندک آن‌ها را در همین مکان عرضه کردیم اما الان خدا را شکر حجم تولیدات بچه‌ها هم زیاد شده است و کارها خواهان بیشتری دارد.

● چه شد که ایده تشکیل این مرکز به ذهنتان رسید؟

قبل از اینکه اینجا راه بیندازیم حدود ۱۲ سال در مراکز مختلف مددکاری زیرمجموعه بهزیستی در سمت روان‌شناس، مددکار و غیره با این بچه‌ها کار کرده‌ام و سرانجام تصمیم گرفتیم که با این رویکرد یعنی حرفه‌آموزی مرکزی را تأسیس کنیم و در خدمت خانواده‌ها باشیم.

● یعنی از همان ابتدا بچه‌ها را می‌شناختید؟

نه، این بچه‌ها بعدها به ما معرفی شده‌اند.

● معرفی شده‌اند؟ یعنی شما به طور مستقیم با خانواده‌ها ارتباط نمی‌گیرید؟

ببینید، ما به طور مستقیم نمی‌توانیم با خانواده‌ها ارتباط بگیریم. یعنی حتی اگر برای مرکز تبلیغاتی هم انجام دهیم و کسی به ما مراجعه کند، نمی‌توانیم به طور مستقیم فرزندش را جذب کنیم. بعضی بچه‌ها را واحدهای مددکاری پیدا می‌کنند و به بهزیستی معرفی می‌کنند. بعضی دیگر از بچه‌ها را مدرسه‌ها معرفی کرده‌اند که آن‌ها در مدارس عادی قادر به ادامه تحصیل نیستند و به بهزیستی معرفی می‌شوند. ساز و کار این است که خانواده‌ها ابتدا باید بروند بهزیستی و بعد از اینکه فرزندشان یک آزمون را پشت سر گذاشت با معرفی نامه بیایند اینجا و ما فرزندشان را نام‌نویسی کنیم. بیش از ۹۰ درصد خانواده‌ها هم خودشان تحت پوشش

بهزیستی هستند.

● بچه‌هایی همه ساکن منطقه ۹ هستند یا از همه شهر مددجو دارید؟

نه، اتفاقا این بچه‌ها بیشتر از مناطق کم‌برخوردار شهر می‌آیند اینجا. از حاشیه شهر و حتی از روستاهای اطراف هم بچه‌ها اینجا هستند. صبح به صبح با سرویس می‌رویم دنبالشان و تا ساعت ۱۳:۳۰ اینجا با آن‌ها تمرین مهارت می‌کنیم تا فعالیت‌ها را یاد بگیرند.

● اگر بیشتر بچه‌ها از مناطق حاشیه هستند در گرفتن شهریه مشکل ندارید؟

خوب، بیش از ۹۰ درصد خانواده‌ها شهریه رسمی و آزاد را ندارند، بدهند. ناگزیر از آن‌ها شهریه یارانه‌ای گرفته می‌شود اما حتی همان مبلغ را هم ندارند بدهند. واقعیت این است که از نظر اقتصادی داشتن مرکزی مانند اینجا چندان به صرفه نیست!

● پس چرا ادامه می‌دهید؟

حتی در سخت‌ترین شرایط اقتصادی هم وقتی که من مدام دنبال جور کردن پول از این طرف و آن طرف هستم به محض اینکه وارد یکی از کارگاه‌ها می‌شوم و بچه‌ها جلویم بلند می‌شوند و با خنده و نشاط سلام می‌کنند همه چیز را فراموش می‌کنم. انرژی می‌گیرم و دوباره پیگیر امور مرکز می‌شوم.

